

Datum van
inontvangstneming

:

17/06/2016

Zaak C-267/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

13 mei 2016

Verwijzende rechter:

Supreme Court of Gibraltar (Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 mei 2016

Verzoekende partijen:

Albert Buhagiar

Wayne Piri

Stephanie Piri

Arthur Taylor

Henry Bonifacio

Colin Tomlinson

Darren Sheriff

Verwerende partij:

The Honourable Gilbert Licudi QC MP, Minister for Justice

DE SUPREME COURT OF GIBRALTAR [omissis]

IN DE ZAAK

THE QUEEN, OP VERZOEK VAN

(1) ALBERT BUHAGIAR

(2) WAYNE PIRI

(3) STEPHANIE PIRI

(4) ARTHUR TAYLOR

(5) HENRY BONIFACIO

(6) COLIN TOMLINSON

(7) DARREN SHERIFF

verzoekende partijen

EN

THE HON. GILBERT LICUDI QC MP

MINISTER FOR JUSTICE

verwerende partij

PREJUDICIËLE VERWIJZING NAAR HET

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Vrijdag 6 mei 2016

Rechter Dudley, Chief Justice

NA ter terechtzitting van 14 april 2016 TE HEBBEN GELAST dat partijen bij de rechter een conceptformulering van een verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „HvJEU”) indienen met betrekking tot vragen omtrent de uitlegging en geldigheid van richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens;

WORDT BESLIST ALS VOLGT:

1. De vragen als vermeld in de bijgevoegde bijlage zullen worden voorgelegd aan het HvJEU voor een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”).
2. Deze beslissing en de bijlage erbij zullen terstond naar het HvJEU worden gezonden.
3. De behandeling van de zaak zal worden geschorst totdat het HvJEU heeft geantwoord op de in de bijlage vermelde prejudiciële vragen, of tot nader order.
4. De beslissing omtrent de kosten [wordt] aangehouden.

BIJLAGE

VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING VAN HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

1. INLEIDING

- 1 Deze verwijzingsbeslissing van de Supreme Court of Gibraltar komt voort uit een geding dat door verzoekers aanhangig is gemaakt in verband met het feit dat richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens, zoals gewijzigd (hierna: „richtlijn”) niet in Gibraltar is omgezet. Verzoekers bestrijden in het bijzonder de niet-omzetting van die punten van de richtlijn waarbij de Europese vuurwapenpas (hierna: „Evp”) voor jagers en sportschutters wordt ingesteld.
- 2 De Europese Commissie, de regering van het Verenigd Koninkrijk en de regering van Gibraltar hebben zich op het standpunt gesteld dat de richtlijn in haar geheel een maatregel vormt die betrekking heeft op het vrije verkeer van goederen en derhalve overeenkomstig het arrest van het HvJEU in zaak C-30/01, Commissie/Verenigd Koninkrijk [*omissis*] (hierna: „zaak *Gibraltar*”) niet van toepassing is op Gibraltar.
- 3 Verzoekers bestrijden deze zienswijze. Zij voeren de volgende, onderscheiden argumenten aan:
 - (a) de richtlijn is onderdeel van een groep maatregelen inzake het vrije verkeer van goederen die op Gibraltar van toepassing zijn vanwege het feit dat bij de overbrenging van een vuurwapen met een Evp voor jacht- of schietsportdoeleinden geen sprake is van handel of een commerciële transactie betreffende het vuurwapen;
 - (b) de bepalingen van de richtlijn waarbij de Evp voor jagers en sportschutters is ingesteld, heeft betrekking op het vrije verkeer van diensten, welke bepalingen wel van toepassing zijn op Gibraltar en derhalve samen met andere delen van de richtlijn hadden moeten worden omgezet voor zover nodig om de door de Evp verleende rechten effect te doen sorteren voor jagers en sportschutters uit Gibraltar;
 - (c) de bepalingen van de richtlijn waarbij de Evp voor jagers en sportschutters is ingesteld, hebben betrekking op het vrije verkeer van personen en voor zover het om die bepalingen gaat, was de richtlijn of althans die bepalingen ervan op een onjuiste rechtsgrondslag vastgesteld. [**OR. 2**]
- 4 Dit is de eerste keer dat een rechter in Gibraltar het HvJEU verzoekt om een prejudiciële beslissing op grond van artikel 267 VWEU. De Supreme Court of Gibraltar moet worden geacht hiertoe bevoegd te zijn ter waarborging van de

uniforme toepassing van het Unierecht (zie de arresten Department of Health and Social Security/Christopher Stewart Barr en Montrose Holdings Ltd., C-355/89, ECLI:EU:C:1991:287, punten 6-10, en Rui Alberto Pereira Roque/His Excellency the Lieutenant Governor of Jersey, C-171, ECLI:EU:C:1998:368 en de conclusie van advocaat-generaal La Pergola in die zaak, ECLI:EU:C:1997:425, [punt] 24).

2. FEITEN

2.1 Feiten van de zaak

- 5 Verzoekers zijn allen lid van de Gibraltar Target Shooting Association.
- 6 Op 19 mei 2015 verzocht de eerste verzoeker – Albert Buhagiar, voorzitter van de Association – verweerder schriftelijk om, in zijn hoedanigheid van Minister for Justice, aan ieder van de individuele verzoekers een Evp te verstrekken.
- 7 Verweerder antwoordde op 2 juni 2015 dat, gelet op het feit dat zowel de regering van het Verenigd Koninkrijk als de Europese Commissie hem erover had geïnformeerd dat de richtlijn niet op Gibraltar van toepassing was, de regering van Gibraltar had besloten om niet over te gaan tot de omzetting ervan in nationaal recht. Dientengevolge konden in Gibraltar geen Evp's worden verstrekt.

2.2 Status van Gibraltar onder het Unierecht

- 8 Het Unierecht is op Gibraltar van toepassing op grond van artikel 355, lid 3, VWEU, dat het volgende bepaalt:

„De bepalingen van de Verdragen zijn van toepassing op de Europese grondgebieden welke buitenlandse betrekkingen door een lidstaat worden behartigd”.
- 9 De volledige toepassing van het Unierecht op Gibraltar, die het gevolg is van artikel 355, lid 3, VWEU, wordt getemperd door de artikelen 28, 29 en 30 van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden van het Koninkrijk Denemarken, Ierland, het Koninkrijk Noorwegen en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (hierna: „toetredingsakte van 1972”). Eén van de gevolgen van die bepalingen is dat Gibraltar wordt uitgesloten van het gemeenschappelijk douanegebied van de EU. [**OR. 3**]
- 10 Het HvJEU heeft het gevolg van die uitsluiting behandeld in de zaak *Gibraltar*. In die zaak moest het HvJEU de toepasselijkheid op Gibraltar beoordelen van een aantal EU-richtlijnen met artikel 100 EEG (dat daarna artikel 94 EG werd en nu artikel 115 VWEU is) of artikel 100a EEG (dat daarna artikel 95 EG werd en nu artikel 114 VWEU is) als rechtsgrondslag en waarvan het hoofddoel het vrije verkeer van goederen was. Het HvJEU was in punt [59] van oordeel dat

„[...] de uitsluiting van Gibraltar van het douanegebied van de Gemeenschap met zich brengt dat daarop noch de regels van het Verdrag met betrekking tot het vrije verkeer van goederen van toepassing zijn noch die van afgeleid gemeenschapsrecht welke, met het oog op het vrije verkeer van goederen, de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten beogen te verzekeren overeenkomstig de artikelen 94 EG en 95 EG.”

- 11 Alle overige vrijheden (betreffende personen, diensten en kapitaal) zijn op Gibraltar van toepassing.

2.3 Omzetting van EU-maatregelen in Gibraltar

- 12 Op grond van het Unierecht is het Verenigd Koninkrijk de lidstaat die uiteindelijk verantwoordelijk is voor de naleving van het Unierecht in Gibraltar. Op grond van het staatsrecht van Gibraltar, en overeenkomend met het staatsrechtelijk gegeven dat Gibraltar geen deel uitmaakt van het Verenigd Koninkrijk, [zijn] EU-aangelegenheden, waaronder de verplichting tot omzetting en uitvoering van EU-richtlijnen in de nationale rechtsorde van Gibraltar, echter [aangelegenheden] waarvoor de regering van Gibraltar en het parlement van Gibraltar verantwoordelijk zijn.
- 13 Dit wordt bevestigd in section 47, lid 3, van de grondwet van Gibraltar, waarin het volgende is bepaald:

„Onverminderd de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de naleving door Gibraltar van het recht van de Europese Unie, blijven aangelegenheden die ingevolge deze grondwet tot de verantwoordelijkheid van leden van [de regering van Gibraltar] behoren, hun verantwoordelijkheid, ook al komen zij op in de context van de Europese Unie.”

- 14 Het onderwerp van de richtlijn behoort tot de verantwoordelijkheden van verweerder in Gibraltar. [OR. 4]

3. RECHTSVRAGEN EN ARGUMENTEN VAN PARTIJEN

3.1 Het argument dat de richtlijn behoort tot een groep maatregelen inzake het vrije verkeer van goederen die van toepassing is op Gibraltar

Argumenten van verzoekers

- 15 Verzoekers voeren het nieuwe argument aan dat er bepaalde maatregelen inzake het vrije verkeer van goederen zijn die wel op Gibraltar van toepassing zijn. Zij betogen dat het doel van de derogaties met betrekking tot Gibraltar in de toetredingsakte van 1972 erin bestond de status van Gibraltar als vrijhaven te behouden en te verzekeren dat Gibraltar, na de toetreding, zijn onafhankelijke handelsbeleid met betrekking tot goederen zou behouden en met betrekking tot de

vrijmaking van de invoer in de Gemeenschap in dezelfde situatie zou worden geplaatst als die waarin het vóór de toetreding verkeerde (zie de zaak *Gibraltar*, punten [15] en [38-42]).

- 16 Zij betogen dat op grond van het algemene beginsel dat uitzonderingen op de toepassing van het Unierecht strikt dienen te worden uitgelegd, Uniemaatregelen inzake het vrije verkeer van goederen die het doel van die derogaties niet ondergraven, wel op Gibraltar van toepassing zijn. Zij voeren aan dat de Evp-bepalingen in de richtlijn, voor zover zij zijn bedoeld voor jagers en sportschutters, dergelijke bepalingen zijn. De Evp wordt verleend aan jagers en sportschutters, met als enig doel dat zij tussen lidstaten kunnen reizen om deel te nemen aan sportevenementen. Bij het vuurwapen zelf komt geen handelstransactie of handel kijken. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat de Evp-bepalingen van de richtlijn binnen de werkingssfeer van de derogaties in de toetredingsakte van 1972 vallen.

Argumenten van verweerder

- 17 Verweerder voert aan dat uit het doel en de inhoud van de richtlijn duidelijk blijkt dat zij als geheel, met inbegrip van de Evp-bepalingen, een maatregel is die betrekking heeft op het vrije verkeer van goederen (vuurwapens).
- 18 Voorts is het feit dat de richtlijn een maatregel is betreffende het vrije verkeer van goederen die niet van toepassing is op Gibraltar, bevestigd door met name de Europese Commissie [zie Antwoord van de heer Tajani namens de Commissie in antwoord op een vraag van Graham Watson (ALDE), PB 2013 C 248 E/01, Antwoord van de heer Tajani namens de Commissie in antwoord op een vraag van Graham Watson (ALDE), PB 2013 C 263 E/177 en de brief van de Europese Commissie van 16 september 2015)] [OR. 5].

Verweerder betoogt dat het, gelet op het onvoorwaardelijke standpunt dat de Europese Commissie herhaaldelijk heeft ingenomen, niet mogelijk is om over te gaan tot omzetting en uitvoering van de richtlijn in Gibraltar.

- 19 Wat betreft verzoekers' bewering dat de richtlijn, of in ieder geval de Evp-bepalingen, deel uitmaakt van een subcategorie van maatregelen inzake het vrije verkeer van goederen die op Gibraltar van toepassing zijn, voert verweerder aan dat voor een dergelijke subcategorie van maatregelen geen grond of rechtvaardiging te vinden is in het VWEU, de toetredingsakte van 1972 en de zaak *Gibraltar*.

3.2 Het argument dat de Evp-bepalingen van de richtlijn betrekking hebben op de vrijheid om diensten te verrichten en te ontvangen

Argumenten van verzoekers

- 20 Verzoekers betogen dat de Evp-bepalingen van de richtlijn en de rechten die zij verlenen [aan] jagers en sportschutters, betrekking hebben op de vrijheid om diensten te verrichten dan wel te ontvangen, en als zodanig van toepassing zijn op Gibraltar en zouden moeten worden omgezet. Zij voeren aan dat dit nalaten zorgt voor een onwettige discriminatie van in Gibraltar woonachtige jagers en sportschutters, die, naast dat zij niet het voordeel van de Evp kunnen genieten, als gevolg van het feit dat zij geen Evp hebben extra kosten moeten maken en zich administratieve vertragingen op de hals moeten halen wanneer zij door lidstaten reizen. Verzoekers voeren aan dat deze discriminatie en bijkomende lasten in strijd [zijn] met artikel 56 VWEU.
- 21 Tussen partijen staat vast dat verzoekers als dienstverrichters en -ontvangers een economische activiteit verrichten in de zin van het Unierecht, wanneer zij zich naar lidstaten begeven om deel te nemen aan de jacht en aan schietsportevenementen en -wedstrijden (zie zaak C-97/98, Jägerskiöld/Gustafsson, ECLI:EU:C:1999:515).
- 22 Verzoekers voeren aan dat artikel 12, lid 2, van de richtlijn de aparte positie erkent van jagers en sportschutters die met hun eigen vuurwapens op reis gaan om in het bijzonder deel te nemen aan activiteiten in andere lidstaten. Zij voeren aan dat het feit dat jagers en sportschutters zijn gedwongen te reizen om aan hun schietsportactiviteiten deel te nemen, met name doordat zij de Evp, alsmede een uitnodiging voor het sportevenement waaraan zij deelnemen, moeten overleggen, noodzakelijkerwijs betekent dat **[OR. 6]** de praktische waarde van de Evp niet kan worden losgekoppeld van de dienst die zij verrichten of ontvangen.
- 23 Er bestaan talrijke verwijzingen in Europeesrechtelijke stukken die in tegenspraak zijn met de uitlegging van de Evp-bepalingen door verweerder en de Commissie en die de bewering van verzoekers ondersteunen dat door die bepalingen het sportschutters gemakkelijker wordt gemaakt te reizen om deel te nemen aan het ontvangen of het verrichten van een dienst (zie onder andere de zevende overweging van de richtlijn en aanbeveling 1993/216/EEG van de Commissie van 25 februari 1993). Hierin wordt erkend dat voor jagers en sportschutters hun vuurwapens geen goederen in verband met handel of commerciële transacties zijn, maar daarentegen de essentiële en noodzakelijke sportuitrusting vormen die zij bij zich moeten hebben voor het specifieke doel van deelname aan hun sportieve activiteiten.

Argumenten van verweerder

- 24 Verweerder herhaalt zijn standpunt, en dat van de Europese Commissie, dat de richtlijn in haar geheel, met inbegrip van de Evp-bepalingen, een maatregel is met betrekking tot het vrije verkeer van goederen.

- 25 Daarnaast, zelfs als de Evp-bepalingen betrekking hebben op het vrije verkeer van diensten – *[quod] non* –, bestrijdt verweerder de stellingen van verzoekers op de volgende twee gronden:
- 1) De gedeeltelijke omzetting van de richtlijn, die alleen de Evp-bepalingen zou omvatten, is onmogelijk. Het is niet mogelijk om de bepalingen in kwestie van elkaar te scheiden. Er kan namelijk moeilijk worden vastgesteld welke bepalingen van de richtlijn in Gibraltar zouden moeten worden omgezet en er bestaat het reële gevaar de territoriale werkingssfeer van de richtlijn uit te breiden tot buiten de bij het VWEU en de toetredingsakte van 1972 opgelegde grenzen (zie de zaak *Gibraltar*, punt [63]); subsidiair
 - 2) Om vast te stellen welke Verdragsdoelstelling door de richtlijn wordt nagestreefd, is het noodzakelijk de test van de overwegende doelstelling – die door het HvJEU in talrijke zaken is uitgewerkt (zie bijvoorbeeld zaak C-42/97, Parlement/Raad, ECLI:EU:C:1999:81) – toe te passen. Het is duidelijk dat de overwegende doelstelling van de richtlijn **[OR. 7]** het vrije verkeer van goederen is. Voor zover zij überhaupt betrekking hebben op het vrije verkeer van diensten, zijn de Evp-bepalingen slechts bijkomstig ten opzichte van en ondergeschikt aan de door de richtlijn nagestreefde doelstelling van het vrije verkeer van goederen. Dit komt vooral doordat de Evp een afwijking vormt van de hoofdprocedure in artikel 12 van de richtlijn met betrekking tot de overbrenging van vuurwapens tussen lidstaten.
- 26 Verweerder voert aan dat de test van de overwegende doelstelling de juiste test is die in deze zaak moet worden toegepast om vast te stellen of, en in hoeverre, de richtlijn, of delen ervan, in Gibraltar moet worden toegepast. Het is namelijk van aanzienlijk belang en betekenis om stil te staan bij het feit dat het HvJEU de test van de overwegende doelstelling heeft toegepast in de zaak-*Gibraltar* om vast te stellen dat van toepassing van volledige Uniemaatregelen op Gibraltar geen sprake was wanneer de hoofddoelstelling ervan het vrije verkeer van goederen was, zelfs als met de maatregelen bijkomstige doeleinden zoals milieubescherming werden nagestreefd, die wel golden voor Gibraltar (zie de zaak *Gibraltar*, punten [62-64]).

Tegenargumenten van verzoekers

- 27 Wat de gedeeltelijke omzetting betreft, luidt het betoog van verzoekers dat de artikelen 11 en 12, lid 1, van de richtlijn betrekking hebben op de overbrenging van vuurwapens in het kader van handel en commercie en dat artikel 12, lid 2, in het bijzonder betrekking heeft op jagers en sportschutters die met hun vuurwapens reizen. Verzoekers voeren daarom aan dat het mogelijk is om de richtlijn gedeeltelijk om te zetten, namelijk door omzetting van artikel 12, lid 2, en van enig ander artikel in de richtlijn dat nodig is om de [aan] verzoekers bij artikel 12, lid 2, toegekende rechten effect te doen sorteren. Hierdoor zou de territoriale werkingssfeer van de Verdragen niet tot Gibraltar worden uitgebreid, wat betreft

de aangelegenheden waarvan het juist was uitgezonderd op grond van de toetredingsakte van 1972.

- 28 Wat betreft de test van de overwegende doelstelling, voeren verzoekers aan dat de test tot ontwikkeling is gekomen in zaken waarin sprake was van een geschil over de juiste Verdragsrechtelijke grondslag voor de vaststelling van een Uniemaatregel. In dat verband is dit belangrijk en ter zake doende om er zeker van te zijn dat de bevoegdheid van een EU-instelling om wetten te maken, is gebaseerd op de juiste Verdragsbepaling. In deze zaak is echter geen sprake van rivaliserende rechtsgrondslagen. Artikel 100a EEG (huidig artikel 114 VWEU) is de juiste rechtsgrondslag voor zowel goederen als diensten. **[OR. 8]** Verzoekers betogen daarom dat de test van de overwegende doelstelling in deze zaak irrelevant is.
- 29 Verzoekers voeren voorts aan dat de richtlijn doelstellingen nastreeft die gelijkelijk van belang zijn, namelijk het wegnemen van belemmeringen voor de handel in goederen en het wegnemen van belemmeringen voor jagers en sportschutters om met hun vuurwapens diensten te verrichten dan wel te ontvangen. Artikel 100a EEG vormt de juiste rechtsgrondslag voor die beide doelstellingen. Er is daarom geen sprake van een „overwegende doelstelling” en geen vereiste om in enig geval de test toe te passen. Artikel 100a EEG was de juiste rechtsgrondslag, omdat de richtlijn deze beide even belangrijke doelstellingen nastreeft.

3.3 Het argument dat de Evp-bepalingen van de richtlijn betrekking hebben op het vrije verkeer van personen

Verzoekers argumenten

- 30 Verzoekers betogen subsidiair dat de Evp-bepalingen van de richtlijn betrekking hebben op het vrije verkeer van personen. Zij voeren aan dat de eerste stappen in het wetgevingsproces van de richtlijn laten zien dat expliciet de nadruk werd gelegd op de ontwikkeling van de Evp om te voorkomen dat personen zouden worden onderworpen aan vermoeiende en zich herhalende formaliteiten en om die zorg aan te pakken. Dit wordt met name weerspiegeld in de zevende overweging van de richtlijn, die luidt als volgt: „Overwegende dat echter ten aanzien van de jacht en sportwedstrijden soepeler regels moeten worden gesteld, opdat het vrije verkeer van personen niet onnodig wordt belemmerd”.
- 31 Het feit dat de richtlijn was gebaseerd op artikel 100a EEG betekent dat de Evp-bepalingen een gebrekkige rechtsgrondslag hebben, als gevolg van het feit dat artikel 100a, lid 2, EEG artikel 100a, lid 1, EEG uitdrukkelijk uitsloot als de rechtsgrondslag voor maatregelen met betrekking tot het vrije verkeer van personen. Dit geldt ook voor artikel 114 VWEU. Verzoekers betwisten daarom de geldigheid van de richtlijn, ten minste voor wat betreft de bepalingen die betrekking hebben op de Evp. **[OR. 9]**

Argumenten van verweerder

- 32 Artikel 100a, lid 2, EEG sloot het gebruik van artikel 100a, lid 1, EEG uitdrukkelijk uit als rechtsgrondslag voor de vaststelling van maatregelen inzake het vrije verkeer van personen. Verweerder voert aan dat dit feit voor de kwestie beslissend is.
- 33 Verweerder stelt zich op het standpunt dat artikel 100a EEG de juiste rechtsgrondslag voor de richtlijn was. Het feit dat verzoekers de rechtsgrondslag van de richtlijn betwisten, betreft hoe dan ook de geldigheid van de richtlijn. Dit is een onderwerp waarvoor het HvJEU bij uitsluiting bevoegd is.

4. MOTIVERING VAN DE VERWIJZING

- 34 De verwijzende rechter is van oordeel dat in deze zaak complexe vraagstukken worden opgeworpen met betrekking tot de uitlegging van het Unierecht, voor de beantwoording waarvan het HvJEU meer geschikt is, niet in de laatste plaats wat betreft de kwestie van de vaststelling van het doel en de strekking van de richtlijn. De zaak roept ook nieuwe rechtsvragen op, zoals of de test van de overwegende doelstelling kan worden toegepast in zaken waarin de rechtsgrondslag van een Uniemaatregel niet wordt betwist en of er een subcategorie van maatregelen bestaat met betrekking tot het vrije verkeer van goederen die wel op Gibraltar van toepassing zijn. Het antwoord op die laatste vraag kan verder strekkende gevolgen hebben met betrekking tot de unieke status van Gibraltar binnen de Unie.
- 35 De verwijzende rechter vraagt zich ook af of wat de doeltreffendheid zou zijn van een uitspraak die hij zou doen zonder de aanwijzingen van het HvJEU, gelet het standpunt dat de Europese Commissie heeft ingenomen en het feit dat zijn oordeel, mocht het voor verzoekers positief uitvallen, alleen verbindend kan zijn voor de partijen in de zaak en niet voor de lidstaten die zouden moeten besluiten of zij wel of niet de in Gibraltar uitgegeven Evp's erkennen.
- 36 Ten slotte roept het argument met betrekking tot het vrije verkeer van personen vragen op over de geldigheid van de richtlijn, of in ieder geval de bepalingen ervan inzake de Evp, waarvoor het HvJEU bij uitsluiting bevoegd is.
- 37 Teneinde in deze zaak een uitspraak te kunnen doen, heeft de verwijzende rechter het om al deze redenen nodig geacht, dat het HvJEU een prejudiciële beslissing geeft. **[OR. 10]**

5. PREJUDICIËLE VRAGEN

- 38 Dientengevolge legt de Supreme Court of Gibraltar de volgende prejudiciële vragen voor:

1. Als de Evp-bepalingen in de richtlijn alleen betrekking hebben op het vrije verkeer van goederen, kunnen zij dan niettemin van toepassing zijn op Gibraltar op grond van het feit dat zij geen betrekking hebben op een commerciële of handelstransactie en derhalve buiten de werkingssfeer vallen van de op grond van de toetredingsakte van 1972 aan Gibraltar toegekende derogaties?
2. Zijn de bepalingen van de richtlijn met betrekking tot de Evp, wat jagers en sportschutters betreft, op Gibraltar van toepassing op grond van het feit dat zij betrekking hebben op het vrije verkeer van diensten?
3. Zijn de bepalingen van de richtlijn met betrekking tot de Evp, wat jagers en sportschutters betreft, ongeldig op grond van het feit dat zij betrekking hebben op het vrije verkeer van personen en daarom niet op de juiste rechtsgrondslag zijn vastgesteld?